

T.C.
İSTANBUL
CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞI

Soruşturma No : 2010/23967

İFADE TUTANAĞI

Müşteki I. Ö. ,

Müştekiye CMK . M. 234. Uyarınca; delillerin toplanmasını isteme, soruşturmanın gizlilik ve amacını bozmamak koşuluyla Cumhuriyet Savcısından belge örneği isteme, vekili yoksa baro tarafından kendisine bir avukat görevlendirilmesini isteme, 153. Md. Ye uygun olmak koşuluyla vekili aracılığı ile soruşturma belgelerini ve el konulan ve muhafazaya alınan eşyayı inceletme, Cumhuriyet Savcısının, kovuşturmaya yer olmadığı yönündeki kararına kanunda yazılı usule göre itiraz hakkını kullanma hakları hatırlatılıp açıklandı.

Müşteki haklarını anladığını , kendi avukatım AV. VELİ GÜRBÜZ - 31415 Huzurunda ifadesini vereceğini beyan etmekte, müştekiden olayla ilgili şikayet ve delilleri soruldu;

SORULDU : Filistin halkına yardım götürmek ve İsrail Hükümeti tarafından uygulanan haksız ablukaya dünyanın dikkatini çekmek için Gazze'ye gitmek üzere yola çıkan filodaki Mavi Marmara gemisinde idim.Bu sefere kızım S. Ö. D. ve eşim A. R. Ö. ile birlikte katıldık.Katılma nedenlerimiz; insani yardım hareketinin içinde bir insan olarak bulunmak mesleğimizin gereği olarak yolculuğun başından sonuna belgesel film çekmek yine El-Cezire televizyonu için hazırladığımız vakıf kültürünü anlatan diğer bir belgesel program içinde yer vermek üzere, insani yardım yapan bir vakıf örneğini anlatmak idi.Bu nedenlerden dolayı yanımızda 2 takım kamera ekipmanı ve aşağıda listesini sunduğum diğer teknik malzemeyi alarak 27 Mayıs Perşembe akşamı kızım ile birlikte Antalya'dan gemiye bindik. Eşim ise 22 Mayıs günü İstanbul'dan binmişti. Antalya'da buluşarak yola birlikte devam ettik.Gemide çok değişik millet-ırk-dil-din ve yaştan sivil insanlarla bir hayli kalabalık medya mensubu da vardı. 4 katlı geminin birinci katındaki salonu kadınlara ayrılmıştı. Erkekler 2. kattaki 2 salona yerleştiler. 3. katta basın odası ve açık güverte, 4. katta ise yine açık güverte vardı. En üstte ise kaptan köşkü. Son derece huzurlu bir yolculuk başladı. Herkezin birbirine sevgi-saygı ve hoşgörü ile yaklaştığı 600 kişiye yakın bir guruptuk. Kameralar için de olağanüstü güzel ve değişik görüntüler vardı. Bir köşede birileri kitap okuyor, kimisi uzanmış yatıyor, kimi ibadet ediyor, bazıları ilahiler –şarkılar söylüyor, yiyecek içecek ikramları yapıyordu. Bol bol çekimler ve ropörtajlar yaparak yola devam ettik. Cuma günü Kıbrıs açıklarında diğer yük ve yolcu gemileri ile buluşmak üzere bekledik. Bu bekleyiş 30 Mayıs Pazar akşamüzerine kadar sürdü. Saat 17.00 sularında tekrar yola çıktık.Kızım ile birlikte 2. kata eşimin yanına indik. Kamerayı onun yanına bırakarak üstümüzü giyinmek üzere 1. kattaki salonumuza gittik. Kadınlar toplanmış giyinmiyorlardı. Giyindikten sonra eşimi ve kamerayı alarak yeniden 4. kata çıktık. Bütün tv lerin muhabirleri ve diğer yolcular 4. kata can yeleklerini giyinmiş olarak toplanmışlardı. Bülent bey canlı yayında açıklamalar yapıyordu. Kendisi dahil hiçkimsede ciddi bir endişe yoktu. Sadece durumu açıklıyordu. Kaptanımıza İsrail donanması tarafından Ashdod'a gitmesi yönünde bir uyarı yapıldığını ancak şu anda tamamen uluslararası sularda olduğumuzu, bizi taciz ettiklerini bildiriyordu. Saat 01.00 sularına kadar böyle devam ettikten sonra herkez yavaş yavaş can yeleklerini çıkartmaya, yatmak isteyenler salonlara çekilmeye başladılar. Eşim de yatmak üzere aşağıya indi. Ben kızım ile birlikte sabaha karşı saat 03.00 e kadar 4. kat güvertede kaldım. Çekimler yaptık. Gözle görülebilir mesafedeki israil botlarını çektik, bir kaç ropörtaj yaptık, uyku tulumlarına girip yatanları görüntüledik. Yatmayan kalabalık bir gurup vardı, sohbetler ettik.Hiçbirimizin aklına saldırıya uğrayacağımız gelmiyordu, herkez açık denizde olmanın rahatı içindeydi, telaş yoktu.Saat 03.00 de çektiğimiz görüntüleri hard disklere aktarmak üzere 2. kata eşimin yanına indik. Kendisi uyuyordu. Saat 04.00 e kadar görüntülerimiz aktardık. Kameraları ertesi günkü

çekimlere hazırladık. Malzemelerimizi toplarken sabah ezanı okunuyordu. Eşim kalktı abdest almak üzere güverteye çıktı. Ben malzemelerin bir kısmını alarak aşağıya salonumuza indim. Kalanları da kızım toplayıp getirecekti. Niyetimiz bir kaç saat yatmaktı. Aşağıya indim, uyku tulumlarımı yayarken yan taraftan sesler duydum. Birileri demirlere vuruyor gibiydi ama sesler aynı ritimle ve tak tak tak tak... diye geliyordu. Anlam verememekle birlikte nedendir bilmem baskına uğradığımız aklıma bile gelmedi. Kızım biraz gecikti. Yarım saat kadar sonra 04.30 gibi geldi ve 'baskın yaptılar teknelerle gemiye çıkmaya çalışıyorlar' dedi ve bana can yeleğimi giydirdi. Babasını ve kendisinin bu saate kadar nerede olduğunu sordum. Merdiv align=centerenlerin yarısına gelince durdum ve gemi çok büyük, hepimiz başka yerde olursak ve askerler gemiye girerse birbirimizi bulamayız bari ben belli bir yerde olayım diye geri dönerek kadınların salonuna girdim ve oturdum. O sırada yine 'kimse yerinden kalkmasın, dolaşmasın, yerlerinizde sessizce oturun' diye anonslar yapılıyordu. Zannedirim 10 dakika içinde kızım geri döndü. Yüzünde dehşet ifadesi vardı. Babamı bulamadım, en üst kata kadar çıktım, gemiye girmişler, adam vuruyorlar, kanlar içinde birini şimdi aşağı indirdiler, dedi. Kızımla ve diğer tüm kadınlarla birlikte oturup beklemeye başladık. Kısa bir süre kesik kesik öten zil sesleri duymaya başladık. Uzun süre sinir bozucu şekilde öttü. Sonradan öğrendiğim kadarı ile bu ses, geminin teslim edilme sesi imiş. Anons yapılıyordu. Anonslar durumun çok kötü olduğunu haykırıyordu. Ömrümün sonuna kadar o sesi unutmayacağım. İngilizce ve sanırım ardından arapça olarak her 5 dakikada bir yapılan o anonsları. Sanırım 1 saat kadar sürdü. 'İsrail Donanması! Ateş etmeyin, bizde silah yok, biz siviliz, yaralılarımız var, yardıma ihtiyacımız var' Bu cümle beynimde silinmez izler bıraktı. Her biri bir çığlık gibiydi, devam ediyordu kısa aralıklarla, belli ki yardım gelmiyordu. Ne oluyordu yukarda bilmiyorduk. Bir haber daha geldi alt kata. Hemşireye ihtiyaç var. Yaralılar çok, yardıma gelin. Bir kaç gönüllü kadın çıktı yukarıya. Bizler sıranın bize gelmesini bekliyorduk. Çıt çıkmıyordu salonda. Zannedirim 06.00 suları idi. Can yeleklerimizi çıkararak sakince üst kattaki salonlarda toplanmamız istendi. Biz, erkeklerin kullandığı 2 nolu salona girdik. Eşime bakındım, göremedim. Salonun etrafını dışardan sarmış israil askerleri gördüm. Uzun süre salona girmediler, dışardan haykırıyorlardı. Ellerinde ucunda kırmızı ışık olan uzun tüfekler vardı. Salona girdiğimizde yerde 4 tane cenaze gördüm. Üstleri örtülmüştü. Yanımızdan doktorun geçtiğini gördüm, ellerini kaldırmış ve stetoskopunu ellerine almış kış güvertedeki askerlere doğru yürüyordu. Bağırarak durdular, köpeklerini üzerine havlatmaya başladılar. Doktor durdu ve geri döndü. Yanılmıyorsam bir kaç defa denedi israililere ulaşmayı, öğrendiğim kadarı ile bu şartlarda müdahale edilemeyecek kadar ağır yaralılar olduğunu ve müdahale etmelerini istemeye gidiyormuş. Ardından, ingiliz vatandaşı Parwin beline ingiliz bayrağı sarmış, elinin birini havaya kaldırmış diğer elindeki karton kağıda ibranice yazılmış bir yazı ile askerlere doğru yürümeye başladı. Ona da tüfeklerini doğrultarak bağırıldılar ve geri döndürdüler. Sonra sedyede bir yaralı gördüm, beyaz sakallı yüzü bembeyaz olmuş biriydi, zorlukla doğrulmuş ve beni onlara vermeyin diye yalvarıyordu. Peş peşe bir kaç yaralının sedye ile dışarı götürüldüğünü gördüm. Helikopter sürekli üzerimizde dolaşıyordu, helikoptere sedyenin alındığını gördüm. Saat 08.00 e doğruydu, belki biraz daha erken, tam olarak bilemiyorum, yavaş yavaş salona girmeye başladılar. 2 çeşit kıyafetleri vardı. Oldukça uzun boylu ve yapılı idiler. Yeşil kıyafetlilerin başlarında siyah kar maskeleri vardı. Siyahlılar ise başlarına, omuzlarına inen savaş bpayalı tüller takmışlardı. Ellerindeki tüfekler sürekli üzerimize doğrultulmuştu. Göğüslerinde mavi renkli bomba gibi birşeyler vardı. Siyahlılarda ayrıca tabancalar ve bıçaklar da gördüm. Gördüğüm herşey gerçek dışı gibiydi. Film setinde ya da bilgisayar oyununda gibiydik ve yüzlerce robokobun arasındaydık. Kıpırdayan olursa bağırıyorlardı. Konuşurmuyorlardı. En ufacık hareket edenin üzerinde kırmızı ışık dolaşmaya başlıyordu. Hepimiz birbirimize konuşmadan gözlerimizle destek veriyorduk, kıpırdayan olursa hemen biz oturtuyorduk. O sırada ölenlerden birinin, bizi aşağıdan yukarı çıkarmamaya çalışan Çiğdem'in eşi olduğunu öğrendim. Çiğdem hanım sessizce oturuyordu. Hepimiz bir

şekilde haberleşerek karar aldık, bağırmayacağız-ağlamayacağız. Sakin bir şekilde oturduğumu sanıyordum. Bir anda nefesim yetmemeye başladı. Kalbimin atış hızına ulaşamıyordum. Sol kolum ağrıyarak uyuşmaya başladı. Nabzımı ölçtüm hiç kıpırdamadığım halde 130 idi ve nefes yetiştiremiyordum. Karşımda oturan Gaye'ye yavaşca sakinleştirici ilaç sordum, kızımın duymasını istemiyordum. Tesadüfen yanında xanaks bulunan biri varmış. ½ verdiler. Beni takip et iyi değilim, kızımın haberi olmasın, dedim. O sırada kızım duyarak telaşlandı. Doktora götürmek istediler. Doktorun ağır yaralılarla uğraştığını biliyordum. Az önce askerlerle konuşmaya giderken bütün gömleği terden sırlıslıktı. Bir de ben dert olmak istemedim. Yarım saate yakın bekledim. 130 un altına inmedi nabzım. Diğer yarımı da içtim. Hemen ardında yani 08.00 sularında bizi birer birer dışarı almaya başladılar. Sıra bize geldiğinde alt kat güverte dolmuştu. Herkeze plastik kelepçeler geçirmiş ve yere oturtmuşlardı. Bizi yukarı kata aldılar. Birer birer alıyorlardı. İki yanımda elleri silahlı iki israili vardı. Elimdeki çantayı oturduğum yerde bırakarak çıkmıştım güverteye. Kızımın yanında ise küçük el çantası vardı. Ellerimize kelepçe taktılar, sonra kızımın çantasından i-phone telefonu aldılar. Çaresiz bir şekilde ellerindeydik. Üst kata çıktığımda artık güneş başlamıştı. Eşimi gördüm. Elleri bağlı ve yerde diz üstü diğer erkeklerle birlikte oturuyordu. Kızım bir sandalyeye oturdu ben diğer sandalyeye oturdum. Bir süre sonra güneş yakmaya başladı. Üzerimizde türk bayrağından bir tente vardı ve sürekli gelip giden helikopterin rüzgarından dolayı sıyrılıyordu. Helikopter gidince elleri bağlı erkekler kalkıp cekmeye çalışıyorlardı, birazcık düzeltiyorlar ama helikopter yeniden gelip rüzgarı ile yerinden söküyordu. İçtiğim ilaçla çok sersemlemiştim. Sandalyede oturamaz hale geldim. Çünkü boş sandalyeler yerinden uçuyordu başımın örtüsünü kelepçeli ellerimle zor tutuyordum. Boş bir bank gördüm ve oraya uzandım. Helikopterin uzaklaştığı anlarda bir kaç dakikalığına içim geçiyordu sonra o kulakları sağır eden sesle tam üzerimizde uçuyordu. Denizi daire şeklinde köpürttüğünü görmüştüm. Daha sonra alt güvertede kelepçelenen arkadaşlarımdan duyduğum kadarı ile denizden gelen tuzlu su ile onlar da ıslanmış ve donmuşlar. Helikopter rüzgarı ve sesi, kelepçeler, beynimizi kavuran güneş ışkenceleri 4-5 saat kadar sürdü. Kızımın sandalyesinin yanında bir İsraili vardı. Silahın namlusu ile kızımın böğrünü dürterek 'söyle neden sevmiyorsun israili, söyle' diyormuş. 12.00-13.00 sıralarında yine teker bizi içeriye aldılar.Çıkarken bıraktığım sırt çantamı yerde gördüm içi boşalmıştı. Sonra hırkamı 3-4 koltuk ilerde, defterimi arkalarda gördüm. Gördüklerimi toplayarak yine gidip bir koltuğa oturdum. Salona alırlarken bizim kelepçelerimizi kestiler. Erkeklerin kelepçeli olduğunu gördüm. Bazılarının bileklerinin çok sıkılmış olduğunu gördüm. Aşağı yukarı 7-8 saat kadar içerde oturduk. Gemi çok yavaş ilerliyordu. İsraililer de içeri girmişlerdi. Silahları sürekli bize doğrultulmuş olarak konuşmadan-tuvalete gitmeden-yerimizden kalkmadan oturttular. Gazeteci arkadaşımız Ayşe Sarioğlu, güvertede iken tuvalete gitmek istemiş. 'Gitmek istemezsin, ordaki cenazeleri görmek istemezsin heralde' demişler. Bizi güverteye çıkarmadan önce güvertedeki kanları yıkamış olmalı ki yerler ıslaktı, biz güvertede iken de içerleri yıkamış olmalı. Hamile bir kadın vardı, Avusturalyalı idi , eşi de vurulanlar arasındaydı, sonunda ona tuvalet izni çıktı.Başımızda beklerlerken yolculardan su içmek için veya başka sebeple ayağa kalkmaya kalkmaları çok şiddetli ve ingilizce bağırarak durdurmaya çalışıyorlardı. Kıbrıslı bir genç vardı. 'İngilizce bilmiyorlar, boşuna bağırmanın sizi anlamıyorlar' deyince, tercümanlık yapmak üzere kendisini yanlarına çağırdılar ve kalkıp yanlarına gidince köpeklerine ısırttılar. Son gün kendisini uçakta gördüğümde karnı hala mosmordu.Saat 20.00 sıralarında önce milletvekillerini çıkarttılar. Sonra kadınları 8 erli guruplar halinde sıraya soktular. Kızımla birlikte ilk gurupta idik. Gemiden indirilirken silahlı israililerden oluşan bir koridordan birer birer yürüdük. Binlerce asker, polis vardı. Herbirimizin 2 yanında, göğüslerinde navy yazılı silahlı israili vardı. Birer birer büyük b,r çadırın içine alındık. Onlarca masalar ve görevliler vardı. Hepimizi tek tek sorguya çektiler. Benim yanımda 2 navy, çok güzel türkçe konuşan biri ve sorgulayan biri vardı. Nereye

gidiyordunuz? Gittiğiniz yerin İsrail kontrolü altında olduğunu bilmiyormuydunuz?Bu kağıdı imzalarsanız sizi ülkenize göndereceğiz.Kağıtta, İsrail'e izinsiz girdiğimiz, pişman olduğumuz ve ülkemize dönmek istediğimiz yazılıydı.İtiraz ettim.İmzalamazsam hapise gideceğimi söylediler.Yine imzalamadım.Sonra aramaya götürdüler. Etrafımda 4 kişi vardı. Aradıktan sonra dışarı çıkartıp mahkum arabasına bindirdiler. Bir minibüs idi. 4 bölümü vardı. Önde şoför ve yan koltuğu, arada delikli demir levha, sonra 2 kişilik bir yer, yine delikli demir levha, sonra benim de olduğum 4 kişilik bir yer ve sonra yine delikli demir levha ve 2 kişilik silahlı israilli için yer vardı. Öndeki iki kişilik koltuktan birinde Sabah gazetesinden Meliha'yı, bizim bölümden de nalan hanımı hatırlıyorum. Üzerimize 3 kilit vurdular ve bekletmeye başladılar. O sırada klimalar şiddetli çalışıyordu. Zaman zaman da gelip oynak şarkılar dinlettiler, kapıların önünde bayram gibi gülüşüp bağırıyorlardı.inibüsün yan camları da delikli demir levha ile kaplandığı için dışarıyı görmekte zorlanıyorduk. Kızımı ve eşimi merak ediyordum. Deliklerden birine gözümü uydurup dışarıya bakmaya başladım. Nihayet kızımı gördüm o da 2 kişi arasında getirildi ve arkadaki arabaya bindirildi. Bir süre sonra yine 2 kişi ile geri götürüldüğünü gördüm. Orada çok kortum. Bize ne yapacaklardı, kızımı nereye götürüyorlardı, hiçbir şey belli değildi. Özellikle kızım için çok endişelendim, eşimi güverteden beri de görmemiştim. Sanırım 2 saatten fazla bir süre arabanın içinde bekledik. Bu arada beni bir kere daha aşağı indirip aradılar. Sonra yine yaklaşık 2 saat kadar yol gittik. Bizi, sonradan Ber Sheva olduğunu öğrendiğimiz bir bölgedeki hapishaneye getirdiler. Hapishane nin üst katında odalar giriş katında da büyükçe bir salon vardı.3 ayrı kişi ile alt salonda tek tek görüştük. Biri sosyal hizmet uzmanı imiş, biri psikolog diğerini ise bilmiyorum. Bize akıl sağlığımızla ilgili sorular sordular, intahara meyilli olup olmadığımızı, uyuşturucu kullanıp kullanmadığımızı sordular.İyi polis-kötü polis oyunu oynadılar. Daha gemiden silahların eşliğinde çıkıp üst baş aramamız yapıldıktan ve sorgudan sonra bizi bir doktor gülümseyerek karşıladı. Tansiyonumuza baktı. İyi olup olmadığımızı sordu. O kadar yapmacıktı ki asap bozuyordu ayrıca tansiyonumun 10-9 olduğu ile ilgilenmedi bile sadece gülümsüyordu. Hapishanede de öyle. Kimi iyi kimi kötü davranıyordu. Gece yarısı 02.30 gibi hapishaneye geldik. Bize çarşaf-havlus vererek odalarımıza kilitlediler. Benim kaldığım odada kızım, ben, gazeteci Ayşe Sarioğlu ve Saliha isimli 18 yaşını o günlerde doldurmuş ve babası ile katılmış bir kız vardı.Odalarımızdaki tuvaletlerde kamera vardı. Duş yapılacak yerlerde de kameralar vardı. Çok zorlandık fakat tuvalete gitmeye mecburduk. 20 saatten fazla bir süre tuvalete gidememiştik.Hapishanede bize peynir ekmek vs verdiler. Telefon etmek istedik. Ancak ikinci günün akşamı o da en fazla bir dakika ve mutlaka ingilizce konuşulması şartı ile telefon ettirdiler. Bir çok kadın ingilizce bilmiyordu, aileleri de bilmiyordu. Erkeklere ise hiç ettirmemişler.Gündüz büyükelçiliğimizden bir hanım geldi. Belli etmemeye çalışsa da elleri titriyordu. Neden bu kadar geciktiğini sorduk, 6 saattir içeriye girmek için kapıda bekletildiğini, yanona telefon vermediklerini, merak etmememizi söyledi.Ertesi sabah saat 06.30 da uyandırıldık. Aşağıda toplandık. Birer birer isimlerimizi kontrol ettiler, sonra yine birer birer dışarı aldılar. Saat 08.00 gibi bir başka hapishane otobüsüne bindirildik. Bu seferki daha büyük ve daha kötü idi. Otobüsü 3 parçaya bölmüler araya bir koridor bırakmışlar her bölmeye 9 ar kişi oturtmuşlardı. 2 saate yakın otobüsün içinde oturduk. Havasız ve dışarıyı görmüyorduk. Saat 11.00 de otobüslerden inerek hava alanına girdik. Tekrar aradılar. Kimisi gülümseyen, kimisi kaş göz işaretleri ve değişik seslerle asap bozan birçok görevli ve polis vardı. Eşimi ilk defa orda gördüm. Kenarda bekliyordu. Sonra saat 12.00 de uçağa bindirildik. Peyderpey insanlar gelmeye başladılar. Öğleden sonra başbakan danışmanı, bir milletvekili ile beraber 4 tane Türk resmi görevli geldiler. Bize başbakandan selam getirdiklerini, herkezi almadan gitmeyeceğimizi söylediler. Akşam saat 20.00 gibi gelen gurup perişan durumdaydı. Birisi hemen önümdeki koltuğa oturdu. Çok dövmüşler. Kolarını bacaklarını ters çevirerek kırmaya çalışmışlar, kafası-kolu...sargılar içindeydi. Biz uçağa bindikten sonra tahrik etmek için herkeze tuhaf şeyler

yapan 2 kişi vardı. Onlarla kapışmışlar. Yine duyduğum kadarı ile yunanlı kızın birini saçından çekip sürüklemeye kalkınca Türkler müdahale etmiş ve hepsi toplanıp bunları dövmüşler. Alanda yolculardan çok az sayıda kişi kalmıştı. Bunlar dayak yerken israili bazı yolcular da alkış tutup eğlenmişler. Bizi almaya 3 yolcu uçağı ile 2 ambulans uçağı gelmişti. Türk görevliler 3 uçak arasında gece 24.00 e kadar mekik dokuyarak eksik yolcu kalıp kalmadığını anlamaya çalıştılar. Nihayet uçağın içinde 12 saat bekledikten sonra uçuşa geçtik ve Türkiye'ye geldik. Gelir gelmez adli tıp kontrolü yaptırıldı. Kan ve idrar verdik ayrıca bir psikologla da konuştuk. Benim ve kızımın kağıtlarımıza ikinci kez gelmesi gerekir diye not düştüler. Sonra adli tıpın alt katına indirilmiş bavullara baktık. Eşimin bavulu içinde 2 adet külotla bomboş gelmişti. Benim bavulum karıştırılmış, yanları maket bıçağı ile kesilmiş, içinden cep telefonum, fotoğraf makinam ve bazı ufak tefek eşyalarımın alınmış olduğunu gördük. Kızımın bavulunda problem yoktu. İçini tıka basa yiyecek ve hediyelerle doldurduğumuz bavul ise yine bomboştu. ANCAK: Aşağıda listesini verdiğim elektronik malzememizin hiçbirisi yoktu. Kamera ayağının boş çantasını, ikinci kameramızın boş çantasını bulduk. gidip baktığımızda durum çok daha korkunçtu. Bir kaç bavulu tamamen boşaltıp içlerine cihazlarımızın kablolarını doldurmuşlar. Ayrıca eşyaları bavullara rast gele tepmişler. Birinin bavulunun ağzı açıktı ve içinde bizim ışık çantamız görünüyordu. Umutla her çantaya baktık ama yoktu. Uyku tulumlarımızdan, hediyelik bavulumuza, eşimin bir bavul eşyasına kadar geri gelmeyen eşyalarımız DIŞINDA sadece cihazlarımız, o da 2. el fiyatları 50 bin TL nin üzerindedir. Televizyon sektöründe ekipmanlar günlük kiralanarak çalışılır. Kiralama yaptığımız firma ikinci el fiyatları ile 35 bin liralık borç çıkartmış durumdadır. Çektiğimiz görüntülere de el konulduğu için El Cezire'ye hazırladığımız program için yeni konu bulup yeniden çekimler yapmak zorundayız. Burdan da zarar etmiş bulunuyoruz. Kiraladığımız kameranın borcunu ödemek için arabamızı sattık ancak 1/3 ini karşılayabildik. Moralimiz çok bozulduğu için uzun süre çalışmadık. Ayrıca gemide başlayan çarpıntı zaman zaman tekrar ederek çok zorluyor, Her gece rüyamda kabus görüyorum, Kulaklarım o günden beri ağrıyor, Bizden haber alamayan annem, kardeşim, oğlum ve yakınlarım perişan olmuşlar. İş ve sağlık kaybı yaşadılar. Sadece insani yardım için çıktığımız yolda Uluslararası sularda silahlı baskına uğradık. Gözümüzün önünde insanlar öldü ve yaralandı. Esir edildik. Silah altında saatlerce bekledik. İşkence gördük. Sorguya çekildik. Hapishanede yattık. Yemek, tuvalet, telefon gibi en basit ihtiyaçlarımız karşılanmadı. Her yerde kamera ile gözlemlendik. Tüm teknik kamera ekipmanlarımız ve çektiğimiz görüntüler gasbedildi. Ayrıca bavullarımız karıştırılarak şahsi giyeceklerimize de el konulmuştur. Kendimiz ve yakınlarımız maddi ve manevi zararlar uğradık. Ben geldiğimden beri psikiatrik tedavi altındayım. Panik atak tedavisi görüyorum. Kullandığım ilaçlar ve yaşadığım sıkıntılar nedeni ile iş yapamıyorum. Ciddi iş kaybuna uğramış bulunuyorum. İsrail hükümetinin cezalandırılmasını, maddi ve manevi kayıplarımızı tazmin etmesini istiyorum. İsrail askerlerinin benden alıp iade etmedikleri eşyaların listesini uzun oldukları için ekte sunuyorum.

Hazır olan vekilden soruldu.: İfadeye aynen katılıyoruz. sorumluların cezalandırılmasını talep ederiz. D edi. Beyanı okundu. Hep birlikte imza altın alındı.
16/07/2010